

[Indenrigsministeren.]

man tage i Betragtning, naar man kritiserer disse Forhold, hvad man formentlig ogsaa gør. Jeg ser derfor i disse kritiske Bemærkninger kun en Opfordring til Regeringen til inden for den Myndighed, vi nu har, at gøre, hvad vi kan for at bringe disse Forhold ind i en bedre Gænge.

Jeg vil dog over for det ærede Medlem Hr. Korsgaard pege paa, at man kan meget vel kritisere, at det er Skoler og Forsamlingshuse, der benyttes til Flygtninge, og ønske dem flyttet derfra hurtigst muligt, men det er nu alligevel et Spørgsmaal, om det ikke er at foretrække, at man benytter disse dog delvis offentlige Bygninger fremfor at gaa til Indkvartering i private Ejenomme. Hvis de store Lejre, som Tyskerne har opført mange Steder, kunde benyttes til Flygtningene, var det selvfølgelig at foretrække, det tror jeg alle kan være enige om, men da de ikke er frigivet til dette Brug af de Myndigheder, som vi maa forhandle med, vil jeg være betænkelig ved at undtage Skoler, Forsamlingshuse og Højskoler fra Beslaglæggelsen, hvor generende og skadelig denne end kan være, hvis det vilde resultere i, at man maatte indkvartere disse Folk i nær Forbindelse med private Boliger.

Det er jo rigtigt, at de hygiejniske Forhold ikke er lige tilfredsstillende alle Steder, det staar ogsaa noget i Forbindelse med Boligmangelen og den Hurtighed, næsten Voldsomhed, hvormed Flygtningene i sin Tid kom herop, uden at vi var forberedt derpaa, saa at vi i Forvejen kunde have indrettet os derefter. Saa kan man sige, og det har ogsaa været sagt fra forskellige Sider: Nu har den Skole, det Forsamlingshus eller det Hotel været benyttet et Stykke Tid, var det saa ikke rimeligt at fordele Byrden, saa at den blev overtaget af andre, maaske inden for den samme Kategori? Men der er hertil den Ting at bemærke, at de Bygninger, der benyttes, lider overordentlig derunder, de er indvendig snavset til og ramponeret og helt eller delvis ødelagt. Naar Indenrigsministeriet, der har med Indkvarteringen at gøre, medens Forsørgelsen af Flygtningene sorterer under Arbejds- og Socialministeriet, har overvejet disse Spørgsmaal, har man derfor, selv om man godt kunde gaa ind paa det Ræsonnement, at der kunde være Grund til at fordele Byrden, maattet tage i Betragtning, at den Skade, der derved lides, uheldigvis vil blive meget større. Tingene kan ikke ødelægges mere end een Gang; naar de een Gang er ødelagt, kan der egentlig ikke ske saa forfærdelig

meget mere. Kommer de paagældende i en ny Bygning eller et nyt Kvarter, kan de derimod begynde forfra med at ødelægge. Vi forstaar imidlertid de Vanskeligheder, der er til Stede, og der er fra alle Sider i Regeringen Ønske om at faa Spørgsmaalet afgjort saa hurtigt som muligt og om saa hurtigt som muligt at komme i Forhandling med dem, der skal forhandles med.

Det ærede Medlem Hr. Krarup talte om Erstatning for de Skader ved Ekspropriationer og Rekvisitioner, der har fundet Sted. Det har vi været opmærksom paa i Indenrigsministeriet allerede umiddelbart efter den nuværende Regerings Dannelse. Jeg har faaet en Del Oversigter, ganske vist meget skønmæssige, og man er i Regeringen enig om, at principielt kan man ikke afvise Erstatningskrav, selv om man maa ske formelt kunde have gjort det. Tidligere var det de tyske Myndigheder, der udbetalte Pengene — ganske vist hentede de Pengene i Nationalbanken, og Staten garanterede for dem —, men nu er de tyske Myndigheder rejst ud af Landet, og Folk har ikke mere dem at henvende sig til om Erstatning. Regeringen har som sagt ment, at man i Realiteten ikke kunde afvise Kravene, men maatte se at faa en Afgørelse af dem; men da det er et stort finansielt Spørgsmaal, er det ganske naturligt, at der maatte forhandles derom mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet. Jeg forstaar imidlertid de Vanskeligheder, som det ærede Medlem Hr. Krarup omtalte. Om Resultatet var blevet et andet for den paagældende, dersom han havde henvendt sig til Finansministeriet, skal jeg ikke kunne sige. Jeg har personlig henvendt mig til Finansministeren, som har lovet mig en Samtale om disse Forhold, naar han har faaet Sagerne frem, for at der kunde stilles Midler til Raadighed, saa vi kunde imødekomme disse ganske berettigede og uafviselige Krav, da det er ganske givet, at de paagældende ikke kan fortsætte med at afholde Udgifterne til Skatter og Renter uden at have de Indtægter, som de har Forventning om og Krav paa. Som sagt, jeg haaber, at vi inden saa længe kan faa Sagen overvejet og afgjort. Den maa ogsaa passere Finansudvalget, men jeg vil dog tro, at man vil være enig om, at Pengene maa bevilges; herpaa har de ærede Medlemmer i øvrigt selv en betydelig Indflydelse.

Jeg haaber, at vi kan faa det foreliggende Lovforslag gennemført endnu i Dag, saa at vi kan faa fast Grund under Fødderne, hvad vi ikke har i Øjeblikket, fordi vi savner en Lovgivning om Sagen.